

ورود فناوری‌های جدید به مستطیل سبز، برای همه دنیا کار راه‌انداز و تأثیرات مثبتش به مراتب بیشتر از معایبش بوده جز فوتبال ایران! در فوتبال ما هیچ چیز سر جای خودش نیست و همان مسئولانی که برگزاری بازی‌ها با تجهیزات جدید را جزو افتخارات خود می‌دانستند، حالا حتی تأمین دستگاه‌های VAR را نیز گردن نمی‌گیرند. با اینکه کشورهای همسایه بهترین امکانات فوتبالی روز دنیا را در اختیار دارند اما اینجا مسئولیت تأمین تجهیزات بین فدراسیون و باشگاه‌ها پاسکاری می‌شود و هر یک ادله خود را برای محق بودن ارائه می‌کنند.

چالش بزرگ

نبود مدیریت صحیح در جای‌جای فوتبال ایران به وضوح قابل رؤیت است و در این اوضاع اصلاً نمی‌توان انتظار داشت در بحث توزیع امکانات سخت‌افزاری نیز مدیریت درستی وجود داشته باشد. تا قبل از این، مسئولان فدراسیون با مصاحبه‌های متعدد وعده ورود تجهیزات کمک‌داور ویدئویی را به ایران می‌دادند و با امروز فردا کردن‌های متمادی روی اعصاب هواداران رژه می‌رفتند. در این بین پیش کشیدن بحث تحریم‌های ظالمانه و گران بودن تجهیزات، اصلی‌ترین بهانه‌هایی بود که برای تأخیر ورود VAR به ایران به آنها متوسل می‌شدند، در حالی که پس از ورود VAR به فوتبال ما، شدت تحریم‌ها نه تنها کاهش نیافت بلکه بیشتر از گذشته هم شده و طبعاً افزایش نرخ ارز نیز به قوت خود باقی است.

همه VAR ندارند

پس از کش و قوس‌های فراوان، تجهیزات کمک‌داور ویدئویی به خان آخر رسید و سرانجام امکان برگزاری بازی‌ها با استفاده از این سیستم فراهم شد، با این حال با گذشت مدت‌ها از این اتفاق، هنوز هم برخی مسابقات لیگ بر تر از داشتن کمک‌داور ویدئویی محروم هستند! علت این مسئله نیز نبود تجهیزات عنوان شده و چالش‌های زیادی را ایجاد کرده است. از آنجا که تجهیزات لازم در کشور مان وجود دارد، انتظار باشگاه‌ها و هواداران‌شان برای برگزاری همه مسابقات با استفاده از VAR کامل‌الحق است؛ اینکه برخی بازی‌ها به دلیل عدم تجهیز برخی

گزارش ۲ دنیاچیدری

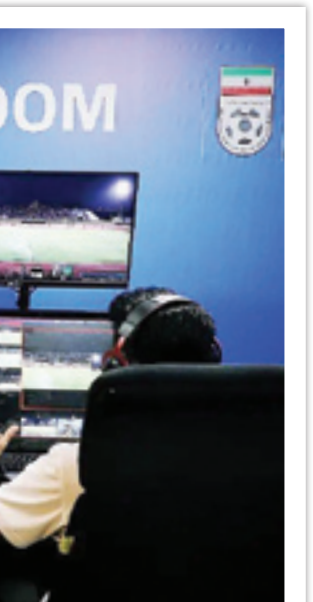
سال‌های سال آقای گل جهان را در اختیار داشته، واقعیت تلخی است که پذیرفتن آن ساده نیست. هنوز هم ذهن‌ها یاری می‌کند مرور خاطرات مهاجمان گلزنی چون علی دایی، فرشاد پیوس، خداداد عزیزی و دهها بازیکنی که وجودشان لزه می‌انداخت بر پیکر تیم‌های مقابل، چرا که حضورشان در زمین مسابقه تضمینی بود برای گلزنی؛ مهاجمانی که با توجه به آمار و ارقام موجود به نظر می‌رسد نسل‌شان منقرض شده است!

■ ■ ■

هر چند تنها ۱۰ هفته از رقابت‌های فصل جاری سپری شده اما آمار گل‌های زده‌شده از سوی مهاجمان در این ۷۸ بازی‌شان از فقر گلزن در فوتبال ایران دارد، به طوری که از ۱۳۳ گل زده شده در ۷۸ بازی لیگ تا هفته دهم، سهم مهاجمان ۶۲ گل بوده، در حالی که سهم مدافعان از این تعداد گل به ثمر رسیده شده ۳۶ و سهم هافبک‌ها ۳۴ گل بوده است، یعنی در واقع تنها ۵۰ درصد گل‌های به ثمر رسیده از سوی مهاجمان بوده و سهم مدافعان و هافبک‌ها نیز هر کدام ۲۵ درصد بوده است! حال آنکه وظیفه گلزنی در هر تیمی بر عهده خط حمله و مهاجمان است اما آمار و ارقام به خوبی نشان می‌دهد! این مهاجمان در انجام وظایف خود موفق بوده‌اند یا نه!

■ ■ ■

صد البته که اینس معضل ضعف فوتبال ایران را در زمینه پرورش و تولید مهاجمان تمام کننده به رخ می‌کشد؛ مسئله‌ای که نشان از اهمیت کار اصولی در رده‌های پایه دارد. با وجود این اما برخی کارشناس چون بهمن فروتن بر این باور هستند که عدم استفاده از مربیان تخصصی زیادی کار با مهاجمان هم در این زمینه بی‌تأثیر نیست. این کارشناس با اشاره به عملکرد طارمی در پرسپولیس و مقایسه آن با گلزنی‌هایش در پورتو می‌گوید که مهاجمی که موقعیت‌های زیادی از دست می‌دهد، بازیکن موقعیت‌شناسی است اما روی او به عنوان یک تمام‌کننده کار نشده تا بتواند موقعیت‌هایش را تبدیل به گل کند، به همین دلیل هم است وقتی اهری تیم‌های خارجی می‌کند و ادامه عملکردش کاملاً متفاوت است چرا که در آن تیم‌ها روی نقطه ضعف او به عنوان یک تمام‌کننده کار

ورزشگاه‌ها به دوربین‌های ویژه، به روش قدیم برگزار شود، قطعاً غیرمنصفانه است چرا که دلیل اصلی استفاده از کمک‌داور ویدئویی، کاهش اشتباهات داوران و جلوگیری از گرفته‌شدن تصمیمات تأثیر گذار است. اما نبود VAR در فلان ورزشگاه حق یک یا دو تیم را ضایع می‌کند و احتمال تغییر نتیجه وجود دارد.

تبعیض بین تیم‌ها

اگر چه حرف و حدیث‌ها در خصوص نحوه استفاده از VAR در لیگ بر تر وجود دارد و معلوم نیست تصاویر صحنه‌های حساس چطور بررسی می‌شوند یا اینکه داور وسط دقیقاً چه سهمی در گرفتن تصمیم نهایی دارد، اما همه تیم‌ها این حق را دارند تا بازی‌های‌شان با استفاده از همین تجهیزات نصفه‌ونیمه برگزار شود. غیر عادلانه خواندن تبعیض بین تیم‌ها و ورزشگاه‌های میزبان باعث شد رئیس فدراسیون نسبت به این مسئله واکنش نشان دهد: «هر باشگاهی خواهان VAR است پولش را به فدراسیون بپردازد!» این اظهارنظر مهدی تاج به نوعی پاک‌کردن صورت مسئله است چرا که باشگاه‌های ما در شرایطی نیستند که توانایی چنین کاری داشته باشند.

تجهیزات کمک‌داور ویدئویی را اجاره کنید!

پاسکاری VAR بین فدراسیون و باشگاه‌ها

تاج نفر اول مدیریت فوتبال در صحبت‌هایش تأکید کرده است: تأمین VAR در همه جای دنیا بر عهده ورزشگاه‌هاست، همانطور که تأمین نور و سایر امکانات برگزاری بازی‌ها نیز بر عهده ورزشگاه‌هاست. هر چند این ادعای آقای رئیس منطبق بر قوانین بین‌المللی و رایج در فوتبال جهان است ولی خود او بهتر از هر کسی می‌داند فوتبال ما قانون و قواعد خودش را دارد و اصولاً اهمیتی به قوانین بین‌المللی نمی‌دهد. حالا چطور انتظار دارد در مورد کمک‌داور ویدئویی همه چیز به یکباره حرف‌های و استاندارد شود.

تجهیزات کرایه‌ای

تاج باینکه در بحث تأمین تجهیزات پای قوانین خارجی را به میان کشیده و توپ را به زمین ورزشگاه‌ها انداخته اما برای جمع کردن ماجرا، یک پیشنهاد عجیب هم ارائه داده است: «ورزشگاه برای تیم میزبان است و هر تیمی که میزبان است، باید خودش VAR داشته باشد. حالا که ندارد باید کرایه کند و هزینه‌ها را بدهد و بیاورد. حالا یک تیمی می‌گوید ما VAR نمی‌خواهیم، حداقل بگویند هوادارانش بدانند.» این اظهارات در حالی مطرح شده که در

برگزار کنند. حال آنکه تنها چهار دستگاه VAR در فوتبال ما فعال است و دو دستگاه دیگر از گمرک ترخیص نشده است. هر هفته هشت بازی برگزار می‌شود و اگر همه باشگاه‌های میزبان خواهان VAR باشند و هزینه را بپردازند، اولویت با کدام تیم خواهد بود؟ ضمن اینکه اگر قرار به جابه‌جایی تجهیزات از این شهر به آن شهر و از این ورزشگاه به آن ورزشگاه باشد، باید فکری به حال مسئله‌کشدن تجهیزات شود.

کدام ورزشگاه اختصاصی؟

باشگاه‌های فوتبال ساز فقر ورزشگاه‌های اختصاصی رنج می‌برند و همگی بازی‌های‌شان را در ورزشگاه‌های دولتی برگزار می‌کنند. از سویی دیگر هیچ کدام از آنها درآمدی ندارند و حتی تیم‌های مدعی نیز سالانه چندصدمیلیارد از بودجه دولتی، آن هم بدون سازه‌ار تراق می‌کنند. وقتی ورزشگاه‌ها زیر نظر استان‌ها و شرکت تجهیز و توسعه هستند، چرا باشگاه‌ها باید برای اجاره تجهیزات پول بپردازند؟ وقتی هنوز یک زمین چمن مطلوب برای بازی‌های لیگ بر تر در سراسر کشور وجود ندارد و تیم‌ها از یک ورزشگاه استفاده می‌کنند، چرا هزینه VAR را نیز از جیب بپردازند؟ کجای فوتبال ما حرف‌های و شبیه سایر کشورهاست که تجهیزاتش باشد.

فدراسیون در شرایطی توپ را به زمین باشگاه‌ها انداخته و از پذیرش مسئولیت در قبال هواداران شانه خالی کرده که خودش به اوضاع این رشته کاملاً واقف است. نکته مهم دیگر اینکه بررسی صحنه‌های حساس بازی‌ها، همانطور که می‌تواند به سود تیم‌ها باشد و از حق خوری جلوگیری کند، همشهری‌اش اجاره دهد و مسئولان آرسنال هم آنها را در ورزشگاه امارات نصب کنند.

در حالی که قرار بود دیدار گل‌گهر و پرسپولیس بدون VAR انجام شود اما قبل از برگزاری مسابقه آقایان تصمیم گرفتند برای برگزاری از حواشی احتمالی تجهیزات مستقر در ورزشگاه فولادشهر اصفهان را به سیرجان انتقال دهند. این در حالی است که همزمان با اینس دیدار، سپاهان در نصف‌جهان میزبان نساجی بود و بازی استقلال-مس-رفسجان نیز بدون VAR برگزار شد. به گفته فدراسیون باشگاه‌های شاکی می‌توانند با پرداخت ۴۰۰ میلیون تومان برای هر مسابقه، دیدارهای‌شان را با کمک‌داور ویدئویی

حرفان مشکل قابل توجهی در این زمینه ندارند و آنجاست که نبود مهاجم شش‌دانگ که توان تبدیل کرن موقعیت‌ها به گل را داشته باشد، به شدت به چشم می‌آید و باعث می‌شود تیم‌های ایران حتی به رغم ارائه بازی‌های زیبا و داشتن موقعیت‌های پر تعداد به دلیل قانون نداشتنه فوتبال (هر تیمی که گل نمی‌زند، گل می‌خورد) نتوانند نتیجه‌ای که باید را بگیرند.

فقر گلزنی در لیگ بر تر ایران بدون شک کیفیت بازی‌ها را هم پایین می‌آورد و هیچان رقابت‌ها را نیز کاهش می‌دهد چرا که تماشای بازی بدون گل یا بردهایی یا حداقل گل‌ده هیچ جذابیتی برای تماشاگران ندارد، هر چند این مسئله در خصوص تیم‌هایی چون پرسپولیس، استقلال، سپاهان و تراکتور به عنوان مدعیان همیشگی لیگ و تیم‌هایی که هر ساله هزینه‌های هنگفتی برای کسب عنوان قهرمانی می‌کنند، بیشتر به چشم می‌آید اما نگاهی به روند گلزنی‌های لیگ نشان می‌دهد فقر گلزنی از سوی مهاجمان در عمده تیم‌ها به چشم می‌آید و تنها مختص مدعیان بالای جدول نیست، با این شرایط اما برای تیمی چون استقلال قابل قبول نیست، به رغم تمام هزینه‌هایی که کرده از ۱۰ گل زده، سهم مهاجمانش تنها سه گل باشد و مابقی گل‌هایش را مدافعانش به ثمر رسانده باشد. همچنین برای پرسپولیس با یک دوچین بازیکن در خط اصلی تیم نیست که فشاری را از این بابت روی دوش خود احساس کنند.

■ ■ ■

در چنین شرایطی جذب مهاجمان شش‌دانگ خارجی می‌تواند حداقل طی یکی دو سال معضل گلزنی در تیم‌های مختلف را حل و فصل کند اما عدم نظارت و افزایش دلالتی در تیم‌ها باعث شده است طی سال‌های اخیر شاهد حضور مهاجمان مدگلانی در فوتبال ایران نباشیم که بتوانند تیم را به جلو ببرند و در دوش بکشند و این بحران را اندکی هم که شده تعدیل کنند، و به همین دلیل هم است که فوتبال ایران طی سال‌های گذشته باوجود داشتن مهاجمان نامدار به شیر بی‌ندان در فوتبال تبدیل شده است؛ مسئله‌ای که در رقابت‌های آسیایی و جهانی بیش از لیگ باشگاهی به چشم می‌آید چرا که در لیگ باشگاهی عمده تیم‌ها یکرنگ و کم و بیش با این معضل دست به گریبان هستند اما در رقابت‌هایی چون لیگ نخبران و قهرمانان آسیا و گل‌زن می‌شود؟

نگاه

فاجعه «لیگ» فعلاً تعطیل شد

فریدون حسن

لیگ بر تر فوتبال در هفته دهم تعطیل شد. دلایلش اصلاً مهم نیست، شما فرض کنید به خاطر بازی‌های ملی، مهم این است که با این تعطیلی علاقه‌مندان به فوتبال هیچ چیزی را از دست نداده‌اند. تازه باید خوشحال باشند که چند هفته‌ای حرص و جوش دیدن بازی‌های بی کیفیت و فاقد نکات فنی و تماشای فوتبال بدون امکانات با زمین‌ها و ورزشگاه‌های افتضاح را نمی‌خوردند. لیگی که بیشتر باعث آبروریزی است تا خوشحالی و سرگرمی، لیگی که واقعاً ارزش دیدن و دنبال کردن ندارد. اینها واقعیت‌های تأسفیر فوتبال باشگاهی ایران است؛ فوتبالی که بازیکنان میلیار دیگرش حتی بدیهی‌ترین تاکتیک‌ها و تکنیک‌ها را ارائه نمی‌دهند اما تا دل‌تان بخواهد ادعا دارند.

بسیت وسوسین دوره لیگ بر تر در حالی آغاز شد که همه تصور می‌کردیم مشکلات به حداقل ممکن رسیده و می‌توان از تماشای فوتبال باشگاهی لذت برد اما زهی خیال باطل، مشکلات حل که نشد هیچ، اضافه‌تر هم شد. گفتند VAR می‌آوریم، گفتند قانون سقف قرارداد و بودجه لازم‌الاجراست و گفتند و گفتند اما هر چه جلوتر رفتیم، یکی‌یکی گفته‌های‌شان را کنسل کردند. گفتند اگر VAR می‌خواهید باید هزینه‌اش را بپردازید. گفتند بعضی تیم‌ها می‌توانند قانون سقف بودجه را اجرا نکنند، باز گفتند و گفتند.

راستی چقدر خوب است که به برکت پوشش تصویری فوتبال حرف‌های جهان فرصت مقایسه برای علاقه‌مندان به فوتبال پیدا شده تا با دیدن فوتبال سطح اول دنیا به گفته‌های مسئولان فدراسیون فوتبال ایران و سازمان لیگ بخندیم، البته خنده‌ای تلخ که وقتی سطح پایین بازی‌های لیگ بر تر را کنار آن می‌گذاریم، گریه تبدیل می‌شود. حالا باید بگوییم چقدر بد است که مجبوریم تفاوت‌های فوتبال باشگاهی‌مان را نه با فوتبال اروپا که با فوتبال همین کشورهای همسایه و همجوار غرب آسیا ببینیم. چقدر بد است که ما سرفست کرده‌ایم و ادعا داریم ولی آنها قدم‌به‌قدم جلو می‌ایند و هنوز هم می‌گویند باید بیشتر کار کنیم؛ امکانات فوتبال ایران در مقایسه با امکانات همسایگان حتی آنها که کشوری ویران دارند، هیچ است و طبیعی است فوتبالی که امکانات نداشته باشد، به لحاظ فنی هم حرفی برای گفتن ندارد. به همین سه بازی آخر برگزاری شده لیگ بر تر نگاه کنید، از بازی‌های سه تیم مدعی و نامدار لیگ، جز تاسف و ناراحتی چه چیزی عاید هوادار شده است، تیم‌های بزرگ ایران حتی فوتبال ساده را هم نمی‌توانند بازی کنند، از امکانات هم که چیزی نگوئیم بهتر است، مثلاً یکی بگوید بعد از ۱۰ هفته سیستم کمک‌داور ویدئویی چگونگی کار می‌کند که نه تصویری دیده می‌شود و نه اتفاق قابل ملاحظه‌ای رخ می‌دهد.

بگذریم فعلاً فاجعه لیگ بر تر چند هفته‌ای تعطیل شده تا ما با خیال راحت از تماشای فوتبال سطح اول و حرف‌های جهان لذت ببریم. برای هفته‌های بعد از آن هم فکری خواهیم کرد، هر چند باید خود را آماده غصه‌های بیشتر کنیم، چون فوتبالی که طی این ۱۰ هفته بر ما گذشته شاید فاجعه‌بار شود (که حتماً با وجود مدیران حاکم بر فوتبال خواهد شد) اما قطع به یقین درست نمی‌شود.

حاشیه

حقی که به فوتبال «بیت‌المال‌خور» نمی‌دهند

رؤیای حق پخش

حامد قهرمانی

با اینکه بر این باوریم فوتبال همیشه بازنده ایران چه در رده ملی و چه در رده باشگاهی بسیار بیشتر از حق خود پول دریافت می‌کند و طی تمام سال‌های گذشته بیت‌المال را به تراج برده اما در همین سال‌ها از یکی از بدبهی‌ترین حقوق خود محروم مانده است!

حق پخش تلویزیونی حقی است که صداسوسیا باید بابت پخش مسابقات فوتبال پرداخت کند اما پرداخت نمی‌کند و جالب است فوتبالی که بابت بیت‌المال خوری و پرداخت‌های میلیاردی و انچنانی به هیچ کس پاس‌خگو نیست، از پس گرفتن پول از صداسوسیا بر نمی‌آید. امسال و در آغاز یکی از پرحاشیه‌ترین فصل‌های لیگ بر تر اما هیچ حرفی از این حق زده نشد. شاید مسئولان فدراسیون فوتبال به این نتیجه رسیده‌اند که زورشان در صداسوسیا نمی‌رسد پس به جای گرفتن این حق از صداسوسیا می‌توانند از منابع در دسترس دیگر مشکلات‌شان را حل کنند، بالاخره بیت‌المال هنوز هست و می‌توان به راحتی به اسم شادکردن دل مردم از آن برداشت کرد.

بگذریم، مرداد ماه سال قبل آخرین باری بود که مهدی تاج، رئیس فدراسیون فوتبال در خصوص حق پخش و لزوم پرداخت آن به فوتبال صحبت کرد و البته مثل همیشه به جایی نرسید. تاج گفت: «فوتبال به وسیله تلویزیون به خانه‌ها رفت اما امروز تلویزیون به‌خاطر فوتبال در خانه‌هاست، به هر حال باید با فوتبال تعامل کنند. این تلویزیون ملی است و باید ببایند و بنشینند تا تعامل و با مجلس در این رابطه صحبت کنیم. باید یک لایحه درست تدوین شود که همه مسائل حل شوند. یک بند از مدعاهای درست می‌گوید باید مسئله حق پخش را رعایت کنیم. در این آیتم آمده فدراسیون فوتبال باید با شش منبع مالی تغذیه شود که یکی از آنها حق پخش تلویزیونی است. پیشنهاد من این است که حق پخش در برنامه هفتم تصویب شود و برای اجرای آن، رأی بیش از دوسوم از نمایندگان را از خود خواهیم. ما صداسولوسیزو باهم سراخ نه مسئله برویم، مشکل حل می‌شود. اگر این کار انجام شود، دیگر به دنبال پول‌های دولتی نمی‌رویم و فدراسیون از درآمد خودش خرج می‌کند. فوتبال در خیلی از کشورها به دلیل این درآمد‌ها پیشرفت کرده است.»

مهدی تاج این حرف‌ها را زده ادعاهایی درست که مورد تأیید معاون حقوقی و امور مجلس صداسوسیا هم قرار گرفت اما همچنان پاسخ صداسوسیا به پرداخت این حق مسلم همان «نه» بود. به این ترتیب از سال گذشته تاکنون همانطور که تصور می‌شد باز هم هیچ اتفاقی رخ نداد تا این بار و در آغاز رقابت‌های فصل جدید لیگ بر تر دیگر هیچ حرفی از حق پخش تلویزیونی زده نشود؛ حقی که در صورت پرداخت‌شدن می‌تواند جلوی بخشی از زیاده‌خواهی‌های فوتبال و برداشت‌های انچنانی از بیت‌المال را بگیرد.